

Po vzájemné dohodě s klukama jsem nakonec dostal od Zděny nařízeno vytvořit k naší cestě do Itálie nějaký cestopisný povídání, že prej když on se sral s fotkama, tak přeče já můžu napsat pár řádků o tom jak bylo, né?

No ve finále nechtěl Zdeny slyšet ne, což asi určitě všichni znáte, no tak teda nakonec říkám jo. Jen předem upozorňuji, že nejsem opravdu žádný spisovatel a dopředu žádám pokud se vyskytne nějaká ta chyba o prominutí. Na oplátku slibuji, že tento dokument bude obsahovat pouze pravdivá fakta a události, které jsme jako expedice na naší cestě do Itálie zažili.

Naše cesta začala 2.7.2011, byla to sobota, no a já už od 06:00 nemohl dospat, tak jsem zevloval po bytě chlastal jedno kafe za druhým a jen tak v hlavě přemýšlel jestli mám všechno zabalený. Čas odjezdu od baráku byl stanoven na 8:30. Byl jsem tak trochu nervózní páč začínala moje vysněná a vyprošená dovolená na skálách, ale absolutně jsem netušil do čeho jdu. Ejhle zvoní telefon což je signál k tomu, abych se doma rozloučil a utíkal dolů k autu. Hodinky ukazují 8:35, no malé zpoždění, ale budiž no, jenom kousek. Dole Zdenda s cigárem ihned přispěchal na pomoc páč jsem toho měl fakt dost. Proběhlo podání rukou, pozdravení „zdar Řízku,“ naložení bagáže, no a takové to klasické „mají všichni všechno?“ „Jó, jasně říkáme suverénně aniž by jsme malinko popřemejšleli jestli to tak je. No šup šup do auta, kde proběhlo takové krátké ticho dokud Zdeny nevezal za klíček a nenastartoval auto. Motor si jen tak bublal no tak povídám z druhé řady: „Kluci můžem.“ A tak začala naše cesta za poznáním Itálie a hlavně moje dovolená.

Cesta směřuje na Cheb, Německo, Rakousko a Itálii. V autě se nic podstatného nedělo, nějaká ta zastávka na odpočívadle, nákup rakouské dálniční známky, okomentování aut a řidiček, no tak nějak na pohodu. Jinak slovní hříčka „na pohodu“ později opravdu skvěle zdomácněla, ale o tom později. Vzrušení v autě nastalo až tehdy, když se mě Krišák zeptal, proč si nedám pivo? Abych řekl pravdu, tak mě ani nenapadlo se zeptat. Nakonec jsem usoudil, že je to skvělý nápad tak jsem sáhl pod sebe do přepravky vytáhl pivo a „ttccss“ bylo otevřeno. Velice zajímavé bylo pozorovat Řízka, protože byl celou dobu připravený pokud by Krišák chtěl vystřídat v řízení. Ale Zdenda nadopovanej několika Red Bullama, dvojitejma pressama a nikotinem prostě neměl potřebu střídání (jel skvěle bacha jó). No ale to Řízek netušil. Ode mě z druhé řady auta se ale linula hořkosladká vůně piva Řízkovi přímo pod nos a to se vůbec nelíbilo jeho chuťovým pohárkům páč to s ním šilo jako kráva. A najednou jen tak mezi laděním stanice na rádiu a škrábáním zadku povídá: „Krišáku budeš chtít vystřídat???“ Uběhlo asi tak 5 vteřin a ozvalo se „néé to už dám,“ obrovská úleva zaplavila Řízkovo chuťové pohárky a ihned kontrovaly „tak si dám taky pivo.“ Hele kluci,“ povídá Krišák, „mám vžadu pivo medvěda, zkuste ho.“ Koukáme na sebe s Řízkem, medvěda? Co to je? Následoval blinkr, brzda, no a už zastavujeme na odpočívadle v Itálii nad krásným jezerem. Krišák z kufru vyndává medvěda a říká: „pozdrav od Lafiho.“ Na medvědovi nebylo nic extra až na to, že má 8,8% alkoholu a když se pije... no pije... ono se při pití musí kousat. Krišák povídá: „super poměr cena a výkon.“ Samozřejmě měl pravdu. Pomalu 10 hodin v autě, málo jídla, únava a medvěd, začaly Řízkovi malovat na obličejí super grimasy a nálada šplhala jako rtuť v teploměru. Tak jsme pro jistotu dali ještě jedno a už bylo vše na pohodu. Následovalo ještě pár zatáček, rovinka, brzda a stop jsme v Madoně na parkovišti, což je náš base camp. Takřka zároveň přijel Karel s Nikolou, což jsou poslední dva členové naší expedice. Při vybalování věcí docházelo k porovnávání kvality, značky a vybavení mezi Řízkem a Zděnou za občasného vstupu od Karla a pro mě prima zábava. Po porovnání výstroje následovalo vyndání židliček, stolku, butanový láhve, spousty nádobí a přípravy bivaku na spaní. Bylo to takové příjemné posezení v rybářském křesílku, s kávou a sklenicí pivka. Proběhla malá diskuse ohledně ferrat na Brentě, určení odjezdu lanovkou, což bylo v 8:30, rychle ještě pár fotek a ulehnot do bivaku. Nebylo se ani čemu divit páč byl každý unavený a rychle usnul. Jenže se později ukázalo, že rychle usnout alespoň v mém případě není žádná výhra. Čím rychleji totiž usnu, tím rychleji mám vyspáno. První otevření očí a pohled na hodinky mi

prozrazují 5:36 (nebo tak nějak Zdeny?). No, měl jsem totálně vyspáno a budíček byl dost daleko až na 7:00. Si říkám, co budu tak dlouho dělat? Tak samozřejmě první kroky vedou na záchod. Při návratu ke spacáku vidím, jak se vrtí Řízek, paráda, si říkám. Řízek jenom vyndal hlavu a podíval se na mě... No podíval... Cosi šišatého s čepicí nakřivo, škvírkama místo očí a pytlema, jak vycpanej vlk, mi povídá: "Čau." Ihned jsem navázal na naši konverzaci a povídám: "Dáme kafe?" Odpovědi jsem se ale nedočkal, zakroutil nechápavě hlavou a opět zalezl do spacáku. Hm, tak asi ne. Hned v zápětí se otevřelo okénko u Karlovo auta, no a tam Karel. Kouká na mě obličej podobný kůži Šarpeje, tak hned na něj křičím: "Dáme kafe!" Tam jsem se taky odpovědi nedočkal, pouze mávnul rukou z okénka výmluvným gestem, tak jsem pochopil, že taky asi nechce. Jenomže jsem byl těsně vedle Krišáka, kterého jsem vzbudil O-OU. Dost velká chyba. Rychlostí blesku se otevřel Zdenyho spacák a začal na mě křičet: "TROCHA POCHOPENÍ, KURVA, JÁ VÁM TO PŘIPOMENU !!!!!!!" Byla to studená sprcha. Prakticky vše živé v okolí strnulo a pochopilo, že chce předseda spinkat. Tráva byla jako vojáci v pozoru, okolní ptactvo jako sádrový odlitek a vítr se změnil v hojdací vánek. Uf, krve by se nedořezal. Beru foťák a jdu směrem k lanovce ulovit nějaký dobrý snímek. Když se vracím tak kolem 6:55, vidím už na nohou Řízka a i v Karlovo autě byl pohyb. Paráda. Mám vyhráno, páč mám partáky na kávu. Proběhla klasická snídaně, pár rad ohledně balení batohu a příprava materiálu s sebou. 7:45. Krišák stále spí. Balím ruksak a začínám kroutit hlavou, jak to tam dostanu, páč jdeme na dva dny s bivakem. 7:55. Krišák stále spí, ale už se kroutí. Dobaluju posledních pár kousku a v hlavě se mi honí, jak to bude asi všechno vypadat, protože na ferratách jsem poprvé a absolutně netuším, co bude. 8:00. Krišák vystupuje z vyhrátého pelechu a rozpoutává závod s časem, protože lanovka jede od 8:30. Docela bych vám přál vidět ten cvrkot. Jídlo, kafe, cigáro, ruksak, zabalit, vybalit, dobalit, doplnit, to nepotřebuju a to jsem zapomněl, znova vybalit a zabalit. Lanovku samozřejmě nestíháme na čas. Já měl sbaleno a připraveno. Nahazuju bágel na záda a přichází velké poznání: pičo, váha jako prase, bajvoko 30kg a možná malinko víc. Do hlavy mi skočilo slovo „chcípnu.“ Nicméně vyrážíme. Rychle pokoupit lístky na lanovku a už to frčí. Ani jsem se nenadál a stojíme na začátku cesty k nástupovce k ferratě. Dáváme malou aklimatizační přestávku, hlt rumu z placatky a plánujeme společnou fotku. Nedaleko od nás stál nějaký italský domorodec, tak mu dávám do ruky foťák a žádám ho vyfocení. Ochotně souhlasí a fotí, ještě jednou říká a fotí na výšku. Moc jsem poděkoval a vyrážíme. Postupem času prohlížím fotky a ten Ital nás fotil totálně na dálku takže tam vypadáme jako čárovej kód a dvakrát i na výšku. Debil. Dostáváme se k nástupu na ferratu. Srdce mi bije jako kráva, svaly snad hoří a jen tak tak popadám dech. Věci jsou totál durch. Opět mám v hlavě slovíčko „chcípnu.“ Přichází první cvaknutí na lano u ferraty *Sentiero Alfredo Benini*. Následuje spousta dřiny, nahoru, dolů, chodníky vycvaknout, zacvaknout, nahoru, nahoru, nahoru, jedu na 100 %, větší námahu jsem nikdy nezažil. Musím ale tímto všem poděkovat za podporu, protože v takových situacích člověk pozná kdo je známý a kdo kamarád. Konečně přišel čas na sváču tak tlačím jako sviňa páč energetický výkon je obrovský. První ferrata je za náma a přichází okamžik rozhodování jestli pokračovat? Všichni se otáčejí na mě a přichází otázka: „Jak je?“ Popadám dech a říkám: „Na pohodu.“ Je rozhodnuto, jde se dál. Následuje *Bocchette Alte*. Protočí se mi panenky a pokračujem. Nohy mám v jednom ohni a bágel mi přijde, že má metrák, protože se mi popruhy zarývají do ramen. Do očí proudí silně slaná tekutina. Cca. po 7-8 hodinách pochodu přichází velice náročný kousek. Stojíme na kraji skalní průrvy, kde je zmrzlý sníh. Má délku asi tak 12 m, sklon určitě přes 60° a my jsme samozřejmě nejistěný. Začíná bujná diskuse co s tím. Bylo vidět, že kluci mají jasno, tak jsem do toho ani nevstupoval. Na řadu přichází lano, které na začátku nechtěl nikdo brát, že je to prej zbytečný, co? Na řadu přichází Zděnda. Váže si osmu na sedák a Karel ho jistí. Je to cesta tak trochu na srdíčko. Krok za krokem postupuje na druhou stranu. Je to takový sklon svahu, že mu sníh olizuje bok batohu. Jde o to, že sněhový pole mělo hloubku tak 100 m

potom kamenná suť a potom už nic a slova „jsem orel, jsem orel“ nefungují. Hele, super, je na druhý straně. Kotví lano. Karel udělal to samé na naší straně, takže bylo vytvořený provizorní jištění. Pokračuje Řízek, Karel, Nikča a na závěr já. Pocity se ve mně honí jako liška v kurníku. Vážu se na osmu a vyrážím. Opravdu jsem se moc soustředil, abych neudělal chybu. Bylo to náročný, protože únava dělala svý. Poslední krok a podání Řízkovo ruky, jsem na druhý straně. Následoval malý a krátký odpočinek, než se smotalo lano a znova vyrážíme po asi tak 0,5 metrovém chodníku směrem, kam jinam než nahoru? Asi tak po půl hodině jsem cítil opravdu extrémní námahu svalů a s dechem jsem taky kvaltoval. V duchu si říkám, že jsem totál na podlaze a že zkusím z toho dna vytáhnout ještě opravdu malinkatý kousek energie, ale jak se tak hrabu u toho dna a hledám tu energii tak ke mně přišel takovej divnej týpek a říká: “Co tu hledáš kolego? Tady už ale nic není, jenom samý sračky, bláto, hovna, no prostě nic čeče.“ Pochopil jsem, že to je v hajzlu. Posledních pár metrů už mě tahali nahoru za prdel a popruhy batohu všichni bohové světa včetně Háda, takže se vsadím, že tak 30 minut nemohl nikdo na světě umřít, páč všichni svatý byli u mě. A najednou slyším: “Jsme tu, tady bivakujem!“ „KURVAAAAAA,“ řvu na plný pecky a padá ze mě obrovský balvan a celé tělo mi zalila obrovská úleva jako když vstupujete do vany plný horký vody. Takový pocit jsem nikdy nezažil. Děkuju, děkuju, jsem tu. Ten výhled a poloha naší plošiny vynahrazují veškerou námahu. Jsme ve 3000 m.n.m. Jentak jsem se posadil na kámen, shodil batoh. Kochám se. V životě jsem neviděl takovou nádheru. Krása. Po krátkém odpočinku opět následuje rutina ve smyslu postavit bivač, vařit kafe, jídlo, převlíknout, uklidit a všichni pohromadě sedíme u bivaku Karlose a Nikči a jentak prostě kecáme o cestě, životě a píčovinách. Bylo to fajn a myslím, že zábava byla super. Měl jsem opravdu moc příjemný pocit, protože slavím svoje narozeniny právě tady. Potom ale přichází zlom. Odcházím položit kabel. Už ani nevím, kdo šel po mě, ale po návratu se ten můj kabel začal docela projednávat. No comment. Čas docela pokročil a jde se spát. Každý zalezá do svého bivaku a na plošině se rozléhá slovíčko „dobrou.“ Je cca 23:00. Ležím ve spacáku a v hlavě mi běží celá cesta. Myslím na moje holky doma a celý tělo mi hoří a bolí každý sval. 2:00. Ještě nespím.

Probouzím se. Je 4.7.2011. Rozepnu zip u bivaku a koukám přímo do údolí ze 3000 m.n.m. Vychází slunce. Vůbec neexistují slova, jak vám popsat, co jsem viděl. Nádhera všech krás. Tělo po ránu opravdu stávkuje, páč svaly totálně ztuhly no a ta bolest jako kráva. Musím ale vstát a začít fungovat. Stojí to docela dost úsilí a na těle cítím opravdu každý kousek svalový hmoty a jsou i místa, o kterých jsem ani nevěděl, že je mám. Všichni už lítáme a znova následuje rutina převlíknout, zabalit, kafe, najíst, oblíknout, kafe a naplánovat cestu. Ještě poslední společnou fotečku z místa a vyrážíme na sestup k chatě. Kolikrát se před vámi ukáže super krásný místo, že to ani není možný. Následuje cesta sestupu, kde se střídají žebříky lana, balkóny a opět se začíná vracet únava svalů a prudká bolest v ramenu. Asi tak po 4hodinovém sestupu jsme dole, kurva dobrej pocit. Jsme ale na vrcholu sněhového pole.

Na řadu přichází cepín. To znamená otočit čelem ke sněhu a zásek cepínu, levá noha krok dolů, pravá noha krok dolů a zásek cepínu, levá noha dolů a pravá noha dolů a zásek cepínu, no a tak dál a dál a dál, asi tak 20 minut. Nenávidím ten 30kilovej ruksak na zádech, protože mi furt padá přes hlavu. Po sestupu sněhového pole jdeme asi tak hodinu k chatě. Cesta mi připadala jako nekonečná, nicméně dorážíme na její schody a sundáváme ze sebe batohy a sedáme na dřevěné lavice. Pivo tady stojí 4 eura ale srát na to. Padají do nás jak Němci do krytu. Vrací se mi nálada a je vše veselejší. Po asi tak 45 minutách vypadlo z Karla: „No a teď asi tak 2 hodiny do Madony a hodinu na parkoviště.“ Chce se mi brečet. Realita. Nicméně vyrážíme do Madony. Zdendu dost bolí koleno a při sestupu hodně trpěl, já tím získal parťáka, protože nemohl jít tak rychle, tak jsem nešel tím mojim tempem sám. Konečně jsme u další chaty, kde proběhlo další občerstvení a čekání na autobus do Madony.

Už jede, všichni nástup. Po tak dlouhé cestě je jízda autobusem nádherná. Za pár minut jsme v Madoně. Vystupujeme. Nikča jde vyjednávat se řidičem, jestli nás nehodí nahoru na parkoviště. Bohužel nejede. Máme totiž dvě možnosti: buďto pojedeme pár minut busem nebo pošlapeme přes hodinu do kopce po svých. O té druhé variantě nechci ani slyšet, kurva. Nikča stále vyjednává, najednou řidič skáče do silnice a zastavuje skříženýma rukama nad hlavou kolegu. Křičí na nás ať si nastoupíme, že nás tam kolega za euro odveze. Bůh existuje. Jedno euro proti hodině a půl pochodu je luxusní oběť. Autobus zastavuje a před námi se zjevuje náš base camp neboli parkoviště halelůja. V tu chvíli nikdo z nás netušil, k čemu se pomalu ale jistě schyluje, „co Řízku?“ No nic. Příchod na parkoviště a zase rutina. Vybalit, převlíknout, vyndat stolky a židle a připravit spací místa. Prdele začíná chcát a začíná svrkot. Rychle plachtu, zavrtat kolíky, napnout gumicuky a to už Řízek vyráží do lesa uříznout hlavní středový stožár pro vypnutí plachty. Po chvilce se vrací s naprosto přesným kmenem o průměru 10cm a naprosto dokonalou délkou bez použití příručního nožíku, to má holt někdo kliku. Netrvalo dlouho a je vytvořený naprosto luxusní posezení pod plachtou. Když už jsme všeci seděli a popíjeli kávu nebo pivko za občasného proložení hltem rumu, vytahují z rukávu slibované překvapení, a to 18letýho Chivase. Bylo nám blbý to pít z plastového hrnečku, tak jí pijeme z flašky. Stmívá se. Křišák se zvedá, bere čelovku, šroubovák, kleště, kladivo a nabírá směr auto a cestou prohazuje: „To zařídím, moment.“ Mezitím proběhlo několik kol s rumem a hned v závěsu ho následuje Chivas. Zatímco my ostatní jedeme na jedničku tak Řízek už má zařazenou dávno pětku a frčí na plný pecky. Pokaždé, když drží flašku, tak se z ní tekutina ztrácí opravdu rychle. Vyžaduje muziku. Křišák je stále v útrobách auta a dává dokupy nějaké světlo. Podáváme mu pivo a flašky. Křach, prásk a bílé světlo vyšlo z auta. Prudký záblesk oslnil všechny u stolu.

„Do piči!!“ řve nasraně Křišák. „Se na to můžu vysrat!!“ Zkratoval totiž nějaký zařízení na usměrnění elektriky, se v tom prd vyznám, ale co povídal tak 7 kil v hajzlu. Řízek tancuje. Začíná bavit celý osazenstvo naší výpravy. Neustále opírá obě nohy o hlavní stožár, který podpírá celou plachtu, tudíž někdo furt ten klacek musí držet, aby nám to nespadlo na hlavu. Řízek tančí a zpívá. Nádhera a prudká bolest břicha od smíchu při pohledu na padajícího Řízka, který zakopl o gumicuk a válí se ve svahu a neustále si stěžuje, že nemá ponožky a že se musí jít obout. Opět drží flašku Chivase a ta řetízkuje. „Hudbu víc nahlas!“ křičí a sápe se za Nikolou a vyzývá jí k tanci. Po několika křesílkách usedá do křesílka, aby nabral dech. Padá. Křeslo má prostě jen tři opěrné body a Řízek to prostě trefil tam, kde žádný není. Jeho prdel končí v přepravce s jídlem a hlava se zbytek těla pod autem. Ihned ho zvedáme a on dává vztyčeným palcem (jako piloti F1) najevo, že je vše OK. Popadá láhev chivasky a doprčic je prázdná. „Co tu máme dál?“ se vzápětí zeptá. No, ani nevím už kdo to byl, ale objevila se tam hruškovice. Tu okamžitě Řízek popadá, ale už silně unavený padá a s ním i hruškovice a polovina vytéká. Řízek opět usedá do křesílka a polozavřenýma očima a nasazeným úsměvem zachycuje naši debatu. A potom? No bylo to jako když vypneš lampičku nebo usekneš větev, během několika málo vteřin usnul. Páč byla docela zima a on byl stále naboso, nakládáme jeho vyčerpaný tělo do auta ke Zděndovi a zapínáme ho do spacáku. Tak prakticky končí Řízkův program, který mě naprosto perfektně pobavil a obrovskou měrou přispěl k oslavě mých narozenin. Řízku, děkuji.

Zbytek večera už proběhl v komorním stylu. Vše je dopito, tak se balí a jde se spát. Žádný uklízení jen tak hodim karimatku na zem, spacáček a už ho беру. Ranní probuzení bylo prostě na pohodu, teda jak kdo. Všichni vstávají stejně, no až na Řízka. Když už sedíme u kávy, otevrou se boční dveře u auta a tam na nás kouká cosi, co by mělo být Řízek a povídá: „Chci umřít.“ Nicméně pokračujeme pomalu v balení věcí a v přesunu na naše další parkoviště pod ferratku jménem *Brigata Tridentina (Pisciadu)*. Vono se to ale jednodušejc řekne než udělá. Řízek se buď prakticky přesně na to, aby se rozloučil s Karlem a Nikčou, protože odjížděl ještě na nějaké ty svoje počiny.

Na Řízka není opravdu hezký pohled, a proto mu Křišák míchá nějaký růžový koktejl plný vitamínu „C“ a se slovy: „to zabere,“ vyrážíme. Teplota okolí a hlavně v autě prudce stoupá, levá zatáčka, pravá, brzda, jednička a plnej a zase levá nahoru a potom dolů a zase pravá. Řízek mlčí a jeho barva obličeje je světle šedá. Naštěstí odbočujeme na parkoviště u Lidlu, abychom mohli doplnit zásoby jídla a pití. Je vedro jako kráva. S Řízkiem čekáme na Křišáka než oběhne auto, vezme peníze a půjde taky. Jenže....

... Zdenda začíná běhat okolo auta jako okolo samice a křičí: „Do piči, do piči,“ nemůžu najít peněženku. No lidi, co vám budu vyprávět. Auto jsme dali na špalky a všechno vybavení, včetně prostě všeho, bylo 3x venku prohrabaný a nasázený zase zpátky, včetně všech kapes a pořadačů a všech zlepšováků. Zdeny stojí vedle auta a říká: „Ty vole, co teď?“ páč v peněžence měl naprosto vše, prostě komplet prachy a všechny papíry, co si vzpomenete. Zapaluje si cigáro a říká: „Jsem takovej debil, vožralej včera jsem jí dal někam, aby se neztratila.“ Lidi, to už jí hledáme ¾ hodiny, jó. Potom ale jako by ho svatý osvětil a nadzvedl matraci a a a a a a

byla tam. Obrovský kámen dopadl na zem a opět nastala super nálada, prostě na pohodu. Vyrážíme na nákup. Ve frontě mi přilítne dvacka do košíku a Řízek říká, ať to za něj zaplatím a prchá ven. Když dávám nákup do auta tak vidím ohnutou postavu v dáli, z který lítá něco růžového plnýho vitamínu C.

Uběhlo ještě několik hodin a zastavujeme na skvělém parkovišti, kde opět vybalujeme základní tábor. Vrchol večera je grilovačka a, i Řízek dává skleničku piva, tak končí přesun pod novou ferratku. Ranní snídaně nemá chybu, protože je nádherný počasí a skvělý kafe. Pomalu se plánuje nástup na ferratku a začíná oblíkání. Zdeny dává ještě cigárko a vyrážíme. Po zhruba 20ti minutách cesty, což je pro mě jako sen, stojíme pod nástupem a s námi asi tak padesát lidí. Je to fronta jako v metru. Tak nějak koukám okolo sebe a věkovej rozdíl je značnej. Najdou se i dvojce jako je vnučka s dědou ve věku tak nějak 22 a 75 let.

Jsem v klidu.

Musím uznat, že na této ferratě jsem začínal poznávat krásu lezení a okolí Dolomit.

Jedním slovem nebo dvěma „naprostá nádhera,“ střídají se tu chodníky s komínem a drobným sestupem, ale jako finále na konci cesty je zavěšený most, ze kterého koukáte do údolí skrze obrovskou průrvu mezi skalami a to je impozantní.

Po zdolání ferraty se dostanete do 2587 m.n.m k horské chatě. Na tom není možná nic tak zvláštního, kdyby u vašeho stolu neseděli brňáci ve středních letech se zásobou vlastní slivovice, kde každá láhev měla na sobě visačku s číslem procent, které má slivka. Nálada byla naprosto geniální, podbarvená brněnským akcentem provoněným slivkou. Čas ale nemilosrdně pokročil, a tak se loučíme hromadně s brňáky a zahajujeme sestup. Jsem opět poslední u auta, ale tahle ferratka mi naprosto zvedla náladu a po večeri a noční debatě uleháme ke spánku. Ranní probuzení bylo do sychravého dne, kde občas dalo o sobě vědět sluníčko, ale jen tak sporadicky. Akorát, když balíme věci do auta, začínají přicházet brňáci z ferraty, tak probíhá bouřlivá debata plná zážitků. Ani se člověk nenadál a na stolku, který uklízíme jako poslední, stojí řada nalitých paňáčků a hláška „ke zbraním“ vybízí k polknutí. S Řízkiem jenom tak, abychom neurazili, s úsměvem to dáváme. Jenže se k nám hrne další paní a už na nás křičí: „A to musíte ochutnat ještě tu mojí!!!!“ Ve finále to byla smřšť tří kol a už v tom zase lítáméééé.

Zděnda bohužel řídil takže nic nóó.

Vyrážíme z našeho oblíbeného parkáče a opět nahoru levá, pravá, pravá a rovinka a pak to přišlo, lidi, byla to opravdu prudká stoupačka a ostrá pravá, kde se autu opravdu nechťelo a v tom zhruba v polovině tý zatáčky se otočí Zdeny na Řízka a s vrkláním fofrklackem říká: „jednička pičo.“ No, následoval výbuch smíchu, páč to byla hláška naprosto trefná. Naše cesta pokračuje na Tofanu obhlédnout další počin. Jenže tam nejde jen tak přespat kdekoli se vám zachce, tudíž musíme najít nějaký to místečko a hlavně nebejt moc vidět, spíš nebejt

vidět vůbec. Podél silnice se objevuje polnačka, tak se o pár metrů výš otáčíme a vracíme se k té lesní cestě a jdeme omrknout, co je zač.

Je to naprostý luxus, protože po tak zhruba 40ti metrech se cesta stáčí doprava a je tam krásný velký plac na táboření. Bylo rozhodnuto, Zdenka jde pro auto a zajíždí na připravené místo. Ze silnice nejsme vůbec vidět a to byl náš cíl. Opět a po už několikáté zakládáme base kemp. Řízek bere do ruky telefon a odchází na procházku "někam." Jen kousíček od nás teče potok, tak беру do ruky foťák a jdu ulovit nějaký ten snímček. Voda v potoku je naprosto čirá a průzračná. Teče si jen tak, prostě plyne a padá po kamenech a vtom jsem to viděl, nedalo se odolat. Po takovém vodopádu, no spíš to byl opravdu malý jez, se voda točila na místě a tvořila vířivku plnou bublín, no a nápad byl na světě. Udělal jsem pár obrázků a letím pro Krišáka. Okamžitě, když viděl tu vířivku říká: "Dáme fotku." „No jasně,“ říkám, i když se ve mně bouří pochyby. To už byl Krišák svlečený a po kotníky ve vodě. Nedá se couvnout. Svlíkám se a na velkém kameni šteluju foťák a nastavuju samospoušť. Nastavuju 10 vteřin a spouštím to.

Lidi, voda měla tak 2°C a pokud jí máte až po krk tak je 10 vteřin hooooódně dlouhá doba. Konečně vyletěl ptáček.

Prcháme z té zkurveně studené vody jako o závod. Doporučuju se podívat na tuto fotku, protože Zdeny tam má opravdu jedinečný výraz. Po osušení mi Zdeny povídá, že jestli ta fotka nevyšla, tak tam po druhý už nejde. Naštěstí vše klaplo a je na světě. Dorazil Řízek, tak šel taky do vířivky viz. foto. Vrchol večera byl ale před námi. Krišák nám slíbil, že udělá večeři a jak řekl, tak udělal. Opravdu jsem nevěřil vlastním očím, kterak se dá na jediný propanbutanový plotýnce připravit napařený uzený, bramborová kaše a rozpuštěný máslo. Ale co vám budu povídat, kdo Zdenyho zná tak to chápe a kdo ho nezná, tak ten má smůlu. Naprosto luxusní večeře včetně Řízkovo letního salátu a papriky a piva a prostě všeho na pohodu.

Ještě Zdendovo tradiční cigárko a... Do pytle začíná chcát. Všechno balíme a připravujeme auto na spaní ve třech. Protože mě kluci nechtějí mezi sebou na luxusní palandě v prvním patře, tak mně připravujeme spaní v suterénu pod nimi. Né, dělám si prdel, páč jsem moc rád, že budu spát v autě, když venku zuří průtrž mračen...

Hrozně chrápou, oba.

Ráno nevypadá moc dobře. Nebe je zamračený a plný šedejch mraků. Po snídani vyrážíme na parkoviště pod Tofánu. Po příjezdu na sebe házíme vercajk a vyrážíme. Jenomže je to ¾ hodiny do super prudkého kopce, lesem a po mazlavoučkým blátíčku než se dostaneme k oficiálnímu nástupu na ferratku, která je vypsána na 1 ½ .

Jsem vyšťavený a hlavou mi běhají myšlenky, že se na to vyseru. Pokračuju.

Nebe je celkem fest zamračený a nevypadá to dobře, ale my pokračujeme vzhůru. Po spoustě zastávek a pičování na prudkou cestu dorážíme k boudě. Tam prostě nezvládám a vzdávám na morál. Bojoval jsem s tím celou cestu, ale prostě to nedávám. Oznamuju to klukům. Musím přiznat, že to nebylo vůbec jednoduchý. Na Zděndovi je vidět, že je trochu naštvanej a povídá: "A CO JSI ČEKAL??" Slibuju Zdeny, příště to dám a důvody, proč jsem nešel, jsou jasný né?

Tak se loučíme přeju Good lucka a šťastný návrat. Cestou dolů se několikrát otáčím a pozoruju jak se mi kluci ztrácejí a začínají zahajovat výstup na Puntu Annu. Neustále se přesvědčuju, že jsem udělal dobře. Hrozně jsem chtěl vědět co se tam nahoře děje. No nic. Zhruba v polovině mého sestupu potkávám mladou rodinku, která stoupá vzhůru, není na tom nic zvláštního kdyby?

Táta nedržel za ruku dva kluky a na zádech v sedačce Deuter nesešel další, kousek za nimi byli mamina s dalším klukem tak 6ti letým. Když se mjíme tak ze slušnosti zdravím, no a ten chlap si chtěl povídat, jak jde život a tak. To mě překvapil.

Mojí lánanou angličtinou a úsměvem jakože rozumím, říkám celou větou OK.

Taky mu říkám, že je superman páč celou rodinu včetně čtyřech kluků táhne na takovou túru. Kouká nechápavě.

Říká: „What?“

Tak mu to celý opakuju. Opět nechápavě kouká a po chvílce se začíná smát a vysvětluje mi, že nejsou čtyři, ale pět.

Koukám nechápavě.

Říkám: „What?“

Tak mi to celý opakuje a dodává, že teda pátý mimčo má mamina ještě v pupku. No fakt byla asi tak v 8. měsíci, břicho jako bejk. Prostě nechápu, jak se mohli vyškrábat tak vysoko. Moje sebevědomí je na nule a začínám přemýšlet, na co já si stěžuju. Další sestup na parkoviště už byl celkem v cajku, jen jsem byl malinko nervózní z počasí, protože chvílkama přšelo a padaly kroupy. Docela jsem myslel na kluky, jak jim je. Celá špička Punta Anny byla zahalená do mlhy. Čas se celkem táhnul a utíkalo to pomalu. Konečně je vidím a jsou v pohodě. Mám radost, že jsme zase pohromadě. Dáváme se do řeči, co se dělo nahoře. Jsem jedno velký ucho. Pomalu se kluci převlíkli a vyrážíme na naplánovanou večeři do města. Po chvílce hledání kotvíme v příjemný pizzerii. Pomalu tak nějak u jídla bilancujeme o našem počínu a shoda byla jasná.

Perfektní sportovní dovolená. Druhý den po vyspání už jen balíme a vyrážíme směrem domů. V hlavě mi běží krásný vzpomínky na opravdu netradiční dovolenou se super lidma. Je to nostalgie, která na mě opravdu dost působí. Potom, ale pro mě přichází rána, kterou jsem opravdu nečekal. Křišák z ničeho nic povídá: “No a příští rok dáme tu Marmoládu a vrátíme se lézt na Tofánu.“ Bylo to pro mě velký překvápko a zároveň motivace připravit se na další počín s klukama.

Tímto cestopisem chci nakonec poděkovat všem zúčastněným a to Karlovi, Nikče, Řízkovi a Křišákovi za opravdu fantasticky prožitý týden, no a snad už úplně na závěr.

Člověk má spoustu známých, ale jen hrstku kamarádů.

Kloklák.